

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119216516
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119216516.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom C. F. X/I., XXX XX T. - E. J. E., o zaplatenie 557,40 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 32C/29/2019-83 zo dňa 09.07.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 557,40 eur do troch odo dňa právoplatnosti, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, **m e n í t a k**, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 557,40 eur od 21.11.2018 do zaplatenia, a to do troch dní **o d p r á v o p l a t n o s t i r o z s u d k u .**

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 557,40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu, ktorou sa domáhal žalobca zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 557,40 eur od 21.11.2018 do zaplatenia, zamietol. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok **na náhradu trov konania v plnom rozsahu.**

2. Súd prvej inštancie na posudzovaný prípad aplikoval tieto zákonné ustanovenia: § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 517 ods. 1 a 2 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

K námietke nedostatku vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu postúpenia neexistujúcej pohľadávky z poškodenej na žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že na základe predložených dokladov dospel k záveru, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.04.2018 je daná aktívna legitímácia žalobcu. Ďalej dôvodil, že postúpenie bolo oznámené žalovanému listom poškodenej zo dňa 27.04.2018. Z predmetnej zmluvy vyplýva predmet - pohľadávka vo výške 910,- eur voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatené za odplatu vo výške 910,- eur s DPH, ktorá zodpovedá faktúre č. 2018067. V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Žalovanému bolo preukázateľné oznámené postúpenie pohľadávky z poškodenej na žalobcu, nakoľko oznámenie o poistnom plnení už žalovaný adresoval priamo žalobcovi.

Podľa súdu prvej inštancie postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. „Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku“ (citované z uznesenia ÚS SR sp. zn. II ÚS 165/2017).

Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že je daná i pasívna vecná legitímácia žalovaného v konaní, kde žalovaný je subjektom povinným z hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a to vzhľadom na skutočnosť, že poškodená bola v rozhodnom čase poistená u žalovaného.

Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že poškodená si požičala osobné motorové vozidlo zn. Mitsubishi Outlander, EČV: ZA 835HR, od žalobcu na základe písomnej zmluvy o nájme č. 60/2018 zo dňa 20.04.2018, v ktorej si žalobca a poškodená dohodli dobu nájmu a výšku nájomného. Doba nájmu bola dohodnutá na obdobie od 20.04.2018 do 27.04.2018, teda po dobu opravy poškodeného vozidla a jeho vydania, s denným nájomným 110,- eur. Po skončení doby nájmu vystavil dňa 27.04.2018 prenajímateľ (žalobca) nájomcovi (poškodenej) faktúru č. 2018067 za prenájom vozidla v dĺžke 8 dní v sume 880,- eur a poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla v sume 30,- eur.

Ďalej z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 27.04.2018 došlo k postúpeniu pohľadávky z poškodenej na žalobcu v celkovej výške 910,- eur, t. j. v celkovej sume vyúčtovanej žalobcom. Postúpenie pohľadávky poškodená oznámila žalovanému.

Z Oznámenia o poistnom plnení (č. I. 6) mal súd prvej inštancie preukázať, že žalovaný oznámil žalobcovi listom zo dňa 06.11.2018, že žalovaný ukončil dňa 05.11.2018 šetrenie poistnej udalosti. Z uvedeného oznámenia ďalej vyplývajú nasledovné skutočnosti: „Z fakturovanej doby prenájmu náhradného vozidla 8 dní bolo priznaných 8 dní. Cena prenájmu vozidla priznaná podľa ceny obvyklej na prenájom v danom regióne - 35,- Eur na deň bez DPH. Priznané skutočné náklady na zapožičanie motorového vozidla počas nevyhnutnej doby opravy vlastného motorového vozidla.“

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že dĺžka doby prenájmu motorového vozidla nebola medzi stranami sporu sporná. V konaní bolo nesporné, že došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase nehody bola poškodená S. P.. Táto škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Z Oznámenia o poistnom plnení mal súd prvej inštancie ďalej preukázať, že žalovaný poukázal žalobcovi sumu 352,60 eur. Z uvedenej listiny vyplýva, že žalovaný priznal žalobcovi cenu nájmu podľa ceny obvyklej na prenájom v danom regióne, a teda sumu 35,- eur/deň (t. j. 42,- eur s DPH). Zároveň mu priznal sumu 16,60 eur za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla. Spolu mu v zmysle uvedeného poukázal poistné plnenie vo výške 352,60 eur.

Keďže žalobca fakturoval predmetnou faktúrou sumu 910,- eur s DPH, je zrejmé, že žalovaný krátil plnenie o sumu 557,40 eur, čo predstavuje sumu žalovanú v konaní. Z predložených listín možno vyvodit' záver, že žalovaný krátil poistné plnenie vo vzťahu k výške denného nájomného a aj k výške prevádzkových nákladov počas doby prenájmu vozidla. Súd prvej inštancie zároveň považoval za nesporné, že uvedenú sumu poistného plnenia, t. j. 352,60 eur, žalovaný žalobcovi vyplatil. Medzi stranami sporu tak zostala sporná výška denného nájmu (krátenie plnenia z dôvodu určenia výšky nájomného žalovaným) a tiež zníženie poistného plnenia z dôvodu odpočtu za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla.

Súd konštatoval, že z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 06.11.2018 vyplýva, že žalovaný priznal žalobcovi cenu prenájmu podľa ceny obvyklej na prenájom v danom regióne. K uvedenému súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, akým spôsobom stanovil výšku denného nájmu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že poškodená mala vozidlo v nájme 8 dní opodstatnene. Bolo nepochybné, že žalovaný v rámci povinne zmluvného poistenia bol povinný nahradiť žalobcovi náklady spojené s prenájomom náhradného vozidla, keďže poškodené vozidlo bolo poškodené v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej vozidlom poisteným u žalovaného. Tieto náklady však musia byť nutne a účelne vynaložené. Súd prvej inštancie skonštatoval, že náklady boli vynaložené aj nutne, aj účelne, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla a boli vynaložené vo výške určenej v zmysle cenníka prenajímateľa náhradného vozidla za obdobné vozidlo.

K námietke žalovaného, týkajúcej sa účelnosti a nevyhnutnosti nájmu náhradného motorového vozidla poškodeným z dopravnej nehody, súd prvej inštancie poukázal na konštatovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Ako vyplýva z čestného prehlásenia poškodenej, náhradné vozidlo mala zapožičaná z dôvodu, že jej vozidlo bolo po poistnej udalosti zo dňa 11.03.2018 v autoservise, až kým jej autoservis vozidlo po čiastočnej oprave nevydal. Zároveň prehlásila, že po dobu prenájmu, t. j. od 20.04.2018 do 27.04.2018 nemala k dispozícii iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol pre ňu nevyhnutný. Sú

prvej inštancie dodal, že poškodená nezavinila poškodenie a súčasne neovplyvňuje dĺžku opravy, ktorá bola vykonaná v servise. Pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla bolo potrebné vychádzať z celkovej doby, počas ktorej bolo vozidlo poškodené z dôvodu opravy v autoservise, a tiež zo skúmania reálnej možnosti poškodené užívať svoje motorové vozidlo. Vyžadovať od poškodené ďalšie preukazovanie potreby užívania náhradného vozidla by bolo podľa názoru súdu prvej inštancie ďalším neúnosným zaťažovaním poškodené. Navyše v situácii, keď poškodená nemohla vlastné vozidlo využívať nie vlastným zavinením, ale v dôsledku zavinenia inou osobou.

Podľa súdu prvej inštancie škoda sa v tomto prípade odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodené používať svoje motorové vozidlo počas doby opravy a spočíva v znížení majetkového stavu poškodené, ktorá vynaložila vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložila na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré však v dôsledku poškodenia nemohla dočasne používať. Majetkový stav poškodené sa znižuje tým, že poškodená vynaloží náklady na prenájom náhradného vozidla a škoda tak vzniká zaplatením nákladov na požičané náhradné vozidlo. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú prax súdov, v zmysle ktorej poškodená má nárok na náhradné vozidlo, a teda aj na náhradu nákladov nájomného voči žalovanému do momentu úhrady plnenia žalovaným (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 09.06.2015, sp. zn. 1Cob/85/2015). Na základe vyššie uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba bola v časti o zaplatenie istiny dôvodná. Žalobca fakturoval poškodené za prenájom náhradného vozidla sumu vo výške 910,- eur s DPH, a to na základe zmluvy o nájme. Fakturovaná suma vo výške 910,- eur pozostávala z nájomného za 8 dní vo výške denného nájomného 100,- eur s DPH a z poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,- eur s DPH. Doba prenájmu nebola v konaní sporná. Vzhľadom na vykonané dokazovanie má žalobca nárok na plnú sumu dohodnutého nájomného za 8 dní, t. j. 8 x 110,- eur s DPH, ako aj na poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,- eur s DPH. Keďže žalovaný poukázal žalobcovi sumu vo výške 352,60 eur, ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná, má žalobca nárok na zaplatenie istiny vo výške 557,40 eur (výrok I.).

Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa 21.11.2018 až do zaplatenia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na úrok z omeškania žalobcovi neprináleží, nakoľko žalovaný si splnil svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., pričom súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, v zmysle ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti. V tomto prípade si žalovaný preukázateľne splnil svoju zákonnú povinnosť a žalovaného informoval a výsledku šetrenia a krátenia poisťného plnenia, ktoré mu následne uhradil na jeho bankový účet. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnil vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania. Na základe uvedeného právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí NS SR súd konštatuje, že žalobca nemá nárok na úroky z omeškania z priznanej istiny, nakoľko povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie žalobu v časti príslušenstva, t. j. úrokov z omeškania, zamietol (výrok II).

Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný v konaní o zaplatenie istiny, na základe čoho mu súd prvej inštancie proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalovaný. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval

za nesprávne, nezákonné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Súd sa nedostatočne vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v spore. K vzniku spôsobenej škody malo dôjsť prevádzkou motorového vozidla Ford Focus EČV: TS 552BE v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného. Poškodená S. P. nechala vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 60/2018 zo dňa 20. apríla 2018. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 2018067 zo dňa 27.04.2018 s dátumom splatnosti 04.05.2018 na celkovú sumu 910,- eur. Poškodená mala zároveň dňa 27.04.2018 na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpiť svoju pohľadávku z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla na žalobcu. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že poškodená mala voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodená predstavovala subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, pričom uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bola práve poškodená, a nie žalovaný. Poškodená predstavovala dlžníka žalobcu, teda nemohla so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodenej na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodená žalobcovi neuhradila, a teda mu pohľadávka nevznikla. Odvolateľ tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodenou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodenej a žalobcu. Ak teda poškodená nebola majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohla túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohol vzniknúť pohľadávka voči poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň odvolateľ poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako i odvolacieho konania. Namietal, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ nárok žalobcu na uplatnené príslušenstvo v podobe úroku z omeškania zamietol z dôvodu, že žalovaný si splnil povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o PZP“). Žalovaný si podľa žalobcu nesplnil svoje povinnosti v zmysle ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP, keďže nielenže neposkytol poškodenej, resp. titulom postúpenia pohľadávky žalobcovi v zákonom stanovenej lehote písomné vysvetlenie dôvodov odopretia poistného plnenia, ale ani v tejto lehote neskončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Vzhľadom k uvedenému je rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 145/2017 na daný prípad neaplikovateľné a s poukazom na ust. § 11 ods. 8 PZP bolo preto namieste, aby súd žalobcovi priznal tiež nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Právny názor súdu prvej inštancie ohľadom nároku na zaplatenie úroku z omeškania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v nesprávnej interpretácii ust. § 11 ods. 6, 7 a 8 Zákona o PZP. K otázke úroku z omeškania poukázal aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj na rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 05.02.2019, sp. zn. 38Cb 13/2018.

5. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného tak, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, má za to, že súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožňuje s názorom súdu obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia. Žiada napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku,

pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu udáva, že pokiaľ ide o nosnú námietku žalovaného, a to nesprávne právne posúdenie veci, platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatnenie a úplný výkon. K postúpeniu budúcej pohľadávky, ktorú mala pôvodne poškodená voči žalovanému a k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi poškodenou a žalobcom sa v celom rozsahu odvoláva na predchádzajúce vyjadrenia. Argumentáciu žalovaného považuje za zmätočnú a zavádzajúcu. Keďže v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok na strane poškodenej, povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenej odplatu za postúpenú pohľadávku, tak žalobca a poškodená uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenej a pohľadávky poškodenej voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. V danej veci je relevantná skutočnosť, že poškodená bola nútená v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím jej vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadala poškodená spôsobom nahradzujúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom. Účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatí nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatí cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodenej. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodenej započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Započítanie je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu, pričom musí ísť o pohľadávky spôsobilé na započítanie. V danom prípade nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodenu dňa 27.04.2018 v zmluve o postúpení pohľadávky. Argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov, pričom poukazuje na konkrétne rozhodnutia Okresného a Krajského súdu v Žiline. V zmysle týchto súdnych rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. Má teda za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie. Tiež sa domnieva, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia. Poukazuje na viaceré rozsudky Krajského súdu v Žiline. K úrokom z omeškania uvádza, že s názorom žalovaného sa nestotožňuje. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy a v ňom prijaté právne závery sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III. potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté rozhodnutie na základe odvolaní žalovaného a žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 557,40 eur do troch dní od právoplatnosti, postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 557,40 eur od 21.11.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Krajský súd považuje rozsudok okresného súdu vo výroku I. za vecne správny. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti zodpovedá kritériám pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí upravených v § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Odvolacie námietky žalovaného vzťahujúce sa k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

9. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré porušenie tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03).

10. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, pričom objasnil, z akých úvah vychádzal. Súd prvej inštancie tak po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vyporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Treba však zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenia rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody, alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť, a súčasne aj dôvodnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

11. Žalovaný v konaní namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na uplatnenie pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.04.2018, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou S. P. ako postupcom. Postúpená bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody - účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 11.03.2018 na vozidle zn. Mazda CX5, ev. č. DK 234BO. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala 910,- eur s DPH. Zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo taktiež vo výške 910,- eur.

12. Odvolací súd vyhodnotil predmetnú pohľadávku ako pohľadávku spôsobilú na postúpenie a zmluvu o postúpení pohľadávky hodnotí ako platný právny úkon spĺňajúci všetky kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. V konaní bol preukázaný vznik škody, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. Žalovaný nespochybnil, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poistnej udalosti. Namieta však, že táto pohľadávka nemohla poškodenej ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil. S uvedeným záverom sa však nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenej z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni fakturovanú sumu spočívajúcu v nájomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovateľnú pohľadávku, ktorá zakladá

jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávacom spore. Odvolací súd nezistil rozpor právneho úkonu postúpenia pohľadávky so zákonným ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. Rovnako, pokiaľ žalovaná poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008, tento na súdený prípad nedopadá.

13. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávacom spore (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, 11Co/135/2019 zo dňa 25.06.2019, 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, 6Co 122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaný si sám vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, no na druhej strane uvádza, že mu sám dobrovoľne uhradil v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 352,60 eur.

14. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku vo vzťahu k priznanej istine len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní, na ktorú dal súd prvej inštancie v rozsudku podrobné odpovede. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd tak dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o priznanie sumy spočívajúcej v istine vo výške 557,40 eur, je vecne správne.

16. Pokiaľ ide o nepriznaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 557,40 eur od 21.11.2018 do zaplatenia, v tejto časti považuje odvolací súd napadnutý rozsudok za nesprávny.

17. K odvolacej argumentácii žalobcu týkajúcej sa uplatneného úroku z omeškania, vrátane jeho splatnosti, odvolací súd uvádza, že predmetná otázka už bola riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; tiež sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019), ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. rozhodnutie zo dňa 27.08.2019, sp. zn. 11Co/163/2019). V nadväznosti na doterajšiu súdnu prax odvolací súd konštatuje, že z hľadiska uplatneného nároku na úrok z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je potrebné v spore ustáliť, či si žalovaná poisťovňa splnila povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré od nej žalobca nárokoval. Najvyšší súd, ako súd dovolací, v horeuvedených veciach dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.“.

18. V danom prípade po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný si povinnosť v zmysle ust. § 11 ods. 6 citovaného zákona riadne nesplnil, ako to nesprávne skonštatoval súd prvej inštancie. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 06.11.2018 (č. I. 6 spisu) vyplýva, že žalovaný poukázal žalobcovi sumu 352,60 eur. Z uvedenej listiny vyplýva, že žalovaný priznal žalobcovi cenu nájmu podľa ceny obvyklej na prenájom v danom regióne, a teda sumu 35,- eur/deň (t. j. 42,- eur s DPH). Zároveň mu priznal sumu 16,60 eur za prevádzkové náklady počas doby prenájmu vozidla. Uvedené nemožno v žiadnom prípade považovať za riadne písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poisťovňa poskytnúť poistné plnenie. Ide iba o strohé, formálne konštatovanie, bez uvedenia relevantných a odôvodnených skutočností, na ktorých sa nepriznanie plnenia zakladalo. Poisťovňa si musí svoju povinnosť, ktorú jej ustanovuje § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splniť v materiálnom zmysle, t. j. aby poškodený vedel vyhodnotiť relevantnosť dôvodov, pre ktoré poisťovňa plnenie odmietla. Za takéto oznámenie poisťovateľa v súdnej veci považovať nemožno. V zmysle citovanej judikatúry vyšších súdnych inštancií potom vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania od 21.11.2018, keďže žalovaný sa dostal do omeškania 05.11.2018, odkedy mu začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula 20.11.2018. Žalovaný neopodstatnene neposkytol poistné plnenie v uplatnenej výške a svojvoľne a bez relevantných dôvodov posúdil nižšie plnenie.

19. Zároveň vo vzťahu k úroku z omeškania je potrebné konštatovať, že žalovaný namietol nárok na priznanie úrokov z omeškania až v odvolacom konaní. Takéto skutkové tvrdenie žalovaný ako prostriedok procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol. V odpore proti vydanému platobnému rozkazu žalovaný nesprávnosť uplatneného úroku z omeškania nenamietal, napriek tomu, že mu bola doručená žaloba a opis príloh k nej. Ani v ďalšom priebehu prvoinštančného konania žalovaný takúto námietku nevzniesol, napriek tomu, že mu bolo doručené vyjadrenie žalobcu a taktiež poučenie o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany a koncentrácii konania. Takúto námietku neuplatnil ani na nariadenom pojednávaní, ktorého sa žalovaný a jeho právny zástupca nezúčastnil, pričom právny zástupca žalovaného súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Pokiaľ žalovaný teda v konaní skutkové tvrdenia nepoprel, súd prvej inštancie z nich vychádzal v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Odvolací súd z dôvodu koncentrácie konania nemohol prihliadať na uvedený prostriedok procesnej obrany žalovaného uplatnený prvýkrát až v odvolacom konaní a vychádzal zo skutkových tvrdení a zistení tak, ako ich ustálil a zistil súd prvej inštancie.

20. O trovách konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP, keďže úspešnou stranou sporu bol žalobca, preto mu vznikol voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)